

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocații Micu Andrei și Vlaicu Vlad în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui:

Gavriliță Andrei xxxx,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.01.2016 - 25.08.2017;

Instanța de apel: 14.09.2017 - 25.01.2018;

Instanța de recurs: 18.04.2018 - 16.05.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 august 2017, Gavriliță Andrei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 165 alin. (2) lit. b) și d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 7 (șapte) ani închisoare, cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate de transportare a persoanelor peste hotarele țării pe termen de 3 (trei) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că Gavriliță Andrei, în urma înțelegerii prealabile cu Cibotari Ana, Ostancov Ruslan, Kerem Yilmaz Mustafa și alte persoane neidentificate pe nume „Mimi”, „Ahmed” și „Ramazan”, prin înșelăciune, sub pretextul angajării la serviciu în calitate de menajeră, în luna aprilie 2004, le-au recrutat pe Pașcaneanu Irina, Pănușescu Tatiana și Ursu Elena, a.n. xxxx, apoi la 04.05.2004, au organizat transportarea acestora în or. Istanbul, Turcia, unde au fost întâlnite de către „Mimi”, care le-a confiscat actele de identitate și le-a transferat persoanelor de origine turcă „Ahmed” și „Ramazan”, care le-au adăpostit într-un loc special amenajat și prin amenințare cu aplicarea violenței fizice, le-au impus să se prostitueze până la mijlocul lunii mai 2004, când au fost reținute de către organele de drept ale Turciei și repatriate în Republica Moldova.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 165 alin. (2) lit. b) și d) Cod penal, după semnele - *recrutarea, transportarea și adăpostirea unei persoane în scop de exploatare sexuală comercială, săvârșită asupra a două sau mai multor persoane, de două sau mai multe persoane.*

De asemenea, instanța de fond a stabilit că prin ordonanța din 17.08.2005, Gavriliță Andrei a fost pus sub învinuire, fiindu-i incriminată săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin.(2) lit. b),d) Cod penal, adică recrutarea, transportarea, adăpostirea unei persoane în scop de exploatare sexuală comercială, prin confiscare a documentelor, săvârșită prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate, asupra a două sau mai multor persoane, de două sau mai multe persoane și art. 206 alin. (1) lit. a) Cod penal, adică a recrutat, transportat și a adăpostit un copil în scop de exploatare sexuală comercială.

Instanța de fond a reținut că prin sentința din 30.06.2006, Kerem Yilmaz Mustafa și Cibotari Ana Vasile, coparticipanți la săvârșirea infracțiunii imputate lui Gavriliță Andrei, au fost recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal și art. 206 alin. (1) lit. a) Cod penal, infracțiuni săvârșite în privința părților vătămate Pașcaneanu Irina, Pănușescu Tatiana și minora Ursu Elena, a.n. 29.04.1986.

Ulterior, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06.12.2006, au fost admise în parte apelurile declarate de către Kerem Yilmaz Mustafa și apărătorul acestuia, fiind casată sentința din 30.06.2006, Kerem Yilmaz Mustafa fiind recunoscut vinovat de săvârșirea doar a infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, acțiunile acestuia față de Ursu Elena fiind recalificate în infracțiunea prevăzută de art. 165 Cod penal, pe motiv că această parte vătămată a fost traficată deja când împlinise 18 ani (născută la xxxx, transportată în Odessa, Ucraina, ulterior Turcia la 04.05.2004, adică inculpații ar fi renunțat la recrutarea acesteia care a fost până la 29.04.2004, anume pentru ca aceasta să atingă majoratul). Recursul declarat de către procuror, împotriva deciziei menționate a fost respins ca inadmisibil, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 08.08.2007.

Ulterior, fiind reținută pentru executarea pedepsei (în cadrul cercetării judecătorești a fost anunțată în căutare), Cibotari Ana a declarat apel împotriva sentinței de condamnare din 30.06.2006, care prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21.11.2011, a fost admis parțial și pronunțată o nouă hotărâre prin care Cibotari Ana a fost condamnată doar pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal. Întru motivarea soluției, instanța de apel a reținut faptul că prin decizia din 06.12.2006 dată în privința dlui Kerem Yilmaz, în raport cu acțiunile sale față de partea vătămată Ursu Elena, a fost condamnat în baza art. 165 alin. (2) Cod penal, respectiv această circumstanță are puterea lucrului judecat și în privința dnei Ana Cibotari, decizia dată fiind menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 02.05.2012.

Astfel, prima instanță a ajuns la concluzia de a ține cont de decizia Curții de Apel Chișinău din 06.12.2006 în privința lui Kerem Yilmaz și decizia Curții de Apel Chișinău din 21.11.2011 în privința Anei Cibotari, privind acțiunile față de partea vătămată Ursu Elena și în privința inculpatului Gavriliță Andrei, ca având puterea lucrului judecat. Respectiv, acțiunile inculpatului în raport cu partea vătămată Ursu

Elena au fost corect recalificate din art. 206 alin. (1) lit. a) Cod penal în baza art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal.

3. Împotriva sentinței nominalizate a înaintat apel inculpatul care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri conform ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care să-i fie stabilită pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

În motivarea apelului inculpatul a indicat că fiind audiat în ședința de judecată, vina nu a recunoscut-o menționând că în anul 2004, întâmplător într-un bar a făcut cunoștință cu niște doamne, care i-au spus că caută de lucru. Știind că Ana Cibotari se ocupă cu angajarea persoanelor la lucru, el le-a făcut cunoștință cu ea. Nu a participat niciodată la organizarea plecării fetelor în Turcia. Locuia cu Marina Cibotari și Ana Cibotari în același apartament și posibil acele fete au fost în acel apartament, însă ele au fost la Ana Cibotari, care este cumnata lui și nu la el. Nu a fost niciodată la Comrat.

Ana Cibotari a fost în Turcia, însă el nu cunoaște cu ce se ocupa ea acolo, nu a propus nimănui să lucreze peste hotare, persoanele respective singure l-au întrebat de lucru, nu cunoaște cine a perfectat documentele.

Consideră că declarațiile sale au fost confirmate prin declarațiile părțile vătămate Pașcanean Irina, Pănușescu Tatiana și Ursu Elena, care au confirmat că Gavriliță Andrei doar le-a făcut cunoștință cu Cibotari Ana. Ulterior Cibotari Ana împreună cu Kerem Yilmaz le-au perfectat documentele, le-au procurat bilete și le-au transportat în Turcia, unde ele au fost impuse să se prostitueze.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a ținut cont de motivul infracțiunii săvârșite de inculpat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea penală, de personalitatea acestuia care are copii minori la întreținere, faptul că inculpatul a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, s-a prezentat benevol la organul de urmărire penală.

În ședința instanței de apel, inculpatul și-a modificat cerințele invocate în cererea de apel și a solicitat achitarea sa de sub învinuirea înaintată. Astfel, atât inculpatul cât și avocatul Micu Andrei, au renunțat la cerința invocată în apel privind aplicarea unei pedepsei mai blânde, solicitând achitarea lui Gavriliță Andrei de sub învinuirea înaintată în baza art. 165 alin. (2) lit. b) și d) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018, apelul declarat de către inculpat a fost respins ca nefondat.

4.1. Colegiul a constatat că instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, instanța de fond încadrând just acțiunile lui Gavriliță Andrei în baza art. 165 alin. (2) lit. b),d) Cod penal, după semnele - *recrutarea, transportarea și adăpostirea unei persoane în scop de exploatare sexuală comercială, săvârșită asupra a două sau mai multor persoane, de două sau mai multe persoane.*

Necătând la faptul că Gavriliță Andrei nu a recunoscut vina în cele incriminate, Colegiul a considerat că vinovăția acestuia este dovedită prin probele administrate și cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel, inclusiv: declarațiile părților vătămate Pănușescu (Baraliuc) Tatiana, Ursu Elena, Pașcaneanu Irina, cât și prin probele scrise cercetate de instanța de fond și verificate suplimentar de instanța de apel.

Colegiul a atestat că declarațiile inculpatului privind nevinovăția sa în comiterea faptei penale încriminate, se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată. Totodată, poziția evazivă și neconsecutivă a inculpatului pe parcursul procesului penal, faptul că inițial a recunoscut parțial vinovăția, a solicitat mai întâi reducerea pedepsei, ulterior a renunțat la declarațiile date și a solicitat achitarea de sub învinuirea înaintată, faptul că s-a eschivat o perioadă îndelungată de timp de la urmărirea penală, fiind extrădat în Republica Moldova, demonstrează că inculpatul nu dă dovadă de sinceritate și are drept scop eschivarea de la răspundere penală.

Nerecunoașterea vinei de către inculpat, instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se autoincrimina garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificată ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le-a însușit, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010*, a statuat că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea, este necesar ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Colegiul a apreciat critic declarațiile părților vătămate Pănușescu (Baraliuc) Tatiana și Ursu Elena date în ședința instanței de apel, considerându-le neconsecutive, divergente, care reflectă tendința de a-1 ajuta pe inculpat să evite răspunderea penală, fapt ce se confirmă și prin aceia că dânsule despre necesitatea a se prezenta în ședința instanței de apel pentru a fi audiate, au aflat de la inculpat și avocatul acestuia. Astfel, s-au depistat contradicții între depozițiile date în cadrul urmăririi penale, în fața judecătorului de instrucție și cele date în ședința instanței de apel.

Analizând contradicțiile reflectate în declarațiile părților vătămate în cadrul ședinței de apel și în cadrul urmăririi penale, Colegiul a considerat ca fiind veridice anume declarațiile date în cadrul urmăririi penale, în fața judecătorului

de instrucție, or, aceste depoziții au fost date în timpul imediat apropiat de comiterea infracțiunilor, asupra părților nu s-a exercitat nici o influență, în timp ce caracterul vag și imprecis al depozițiilor date în ședința instanței de apel după o perioadă îndelungată de aproximativ 14 ani trezesc dubii referitor la credibilitatea acestora, motiv pentru care instanța pune la baza sentinței de condamnare anume aceste declarații veridice și care confirmă incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de trafic de persoane.

Analizând materialele cauzei penale, Colegiul a ajuns la concluzia fermă că în acțiunile inculpatului se regăsesc semnele calificative ale infracțiunii de trafic de ființe umane, a fost demonstrată indubitabil vinovăția acestuia, iar solicitarea lui Gavriliță Andrei de a fi achitat de sub învinuirea adusă este lipsită de temei. Astfel, prima instanță a adoptat o soluție justificată de condamnare a inculpatului, motiv pentru care Colegiul a respins apelul declarat de inculpat.

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței primei instanțe și în partea stabilirii și individualizării pedepsei inculpatului, instanța de apel a considerat că instanța de fond legal și întemeiat a stabilit și individualizat pedeapsa în limitele prevăzute de legea penală, nefiind temeiuri de casare a sentinței nici în această parte.

5. Împotriva deciziei instanței de apel, în numele inculpatului declară recursuri ordinare:

5.1. avocatul Micu Andrei, care fără a invoca un temei pentru recurs din cele indicate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri prin care Gavriliță Andrei să fie achitat.

În motivarea recursului avocatul indică că reieșind din declarațiile inculpatului, reiese că acesta nu este vinovat de cele incriminate, ultimul neavând intenția sau scopul de a trafica sau de a recruta părțile vătămate în vederea traficării lor ulterioare, prin urmare în acțiunile inculpatului lipsește latura subiectivă a infracțiunii de trafic de ființe umane.

5.2. Pe marginea recursului declarat de către avocatul Micu Andrei în numele inculpatului, procurorul depune referință, prin care solicită a fi respins ca inadmisibil deoarece instanța de apel, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor apelantului și motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

5.3. avocatul Vlaicu Vlad, care declarând recurs la 15.05.2018 și invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Gavriliță Andrei să fie achitat, motivând că acesta nu a avut nici un rol la săvârșirea infracțiunii incriminate, nu a participat la racolarea victimelor Pașcaneanu Irina, Pănușescu Tatiana și Ursu Elena, la perfectarea documentelor și la transportarea lor în Turcia, inculpatul nici nu cunoștea despre faptul că victimele vor fi impuse să se prostitueze.

Eronat instanța de apel a considerat drept veridice declarațiile părților vătămate date în cadrul urmăririi penale, în fața judecătorului de instrucție, fără a ține cont de

mărturiile acestora privind obținerea probelor de către organul de urmărire penală prin intimidare, abuzuri, dictarea declarațiilor, organul de urmărire penală depășindu-și vădit drepturile și acumulând probe cu încălcarea tuturor procedurilor de acumulare a probelor cât și a art. 3 CEDO.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în baza celor invocate în recursuri și în raport cu materialele dosarului, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Referitor la recursul declarat de către avocatul Micu Andrei în numele inculpatului, Colegiul menționează că potrivit art. 432 alin. (4) Cod de procedură penală, recursul se consideră admisibil în cazul în care acesta îndeplinește cerințele de formă și conținut, iar temeiurile invocate se încadrează în cele enumerate în art. 427 Cod de procedură penală - în cazul în care este prezentă încălcarea gravă a drepturilor persoanei, iar cauza prezintă un interes deosebit pentru jurisprudență.

În sensul art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat, iar art. 430 Cod de procedură penală indică expres cerințele cărora trebuie să corespundă cererea de recurs, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroarea comisă de instanță.

În acest sens se reține, că art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede 16 temeiuri de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte a procesului consideră că soluția instanței de apel conține erori de drept și o atacă în instanța superioară, atunci ea este obligată, conform art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală să motiveze recursul și să arate eroarea ce s-a comis în coraport cu cel puțin unul din temeiurile normei menționate.

Prin urmare, criticile formulate de recurent nu conțin indicii unor erori de drept și respectiv nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârilor recurate, ca fiind ilegale.

În cazul în care autorul nu invocă concret în recurs temeiul sau eroarea pe care se bazează din cele reglementate de norma procesual penală, un asemenea recurs se consideră ca fiind necorespunzător după conținut, deoarece nu îndeplinește exigențele prevăzute de pct. 5) art. 430 Cod de procedură penală și urmează a fi respins ca inadmisibil.

Astfel, Colegiul penal constată, că recursul ordinar declarat de avocatul Mucu Andrei în numele inculpatului nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze recursul cu circumstanțe în fapt și în drept care l-ar justifica sub acest aspect, întrucât potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii

instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute în art. 429 și 430 Cod de procedură penală.

În acest context, Colegiul conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de către avocatul Micu Andrei și potrivit legii se impune inadmisibilitatea lui, deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut.

Referitor la recursul declarat de către avocatul Vlaicu Vlad în numele inculpatului, Colegiul menționează că în conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, *termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei*.

După cum rezultă din materialele dosarului, cauza penală a fost judecată în ordine de apel cu participarea procurorului, inculpatului și avocatului acestuia, dispozitivul deciziei fiind pronunțat la 25 ianuarie 2018, iar decizia motivată la 22 februarie 2018 în prezența doar a procurorului potrivit procesului verbal al ședinței de judecată (f.d. 153-164, vol. IV). Conform scrisorii anexate la materialele cauzei (f.d. 196 vol. IV), copia deciziei a fost expediată atât inculpatului cât și avocatului acestuia, Micu Andrei, care a și contestat decizia instanței de apel în termenul prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală.

Aceste momente certifică faptul că termenul de 30 de zile de contestare cu recurs ordinar al deciziei instanței de apel stabilit de art. 422 Cod de procedură penală, nu a fost respectat de către avocatul Vlaicu Vlad, deoarece recursul ordinar a fost declarat de ultimul abia la 15 mai 2018, prin urmare, Colegiul consideră că recursul a fost depus peste termen, or termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca fiind declarat peste termen, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar, nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

În atare împrejurări, termenul de declarare a recursului împotriva deciziei instanței de apel a expirat la 27 martie 2018, iar inculpatul și avocatul Vlaicu Vlad au avut reala posibilitate de a face cunoștință cu materialele cauzei penale și de a declara recurs în termenul stabilit de lege.

În această ordine de idei, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră, că recursul ordinar declarat de către avocatul Vlaicu Vlad în numele inculpatului Gavriliță Andrei, este inadmisibil, ca fiind declarat peste termen.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocații Micu Andrei și Vlaicu Vlad în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui Gavriliță Andrei, deoarece recursul avocatului Micu Andrei nu îndeplinește cerințele de conținut, iar al avocatului Vlaicu Vlad, este depus peste termen.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 13 iunie 2018.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun